

JÄISEN VÄSYMYKSEN SÄKEITÄ

Ria Tuomas-Kettunen

Jäisen väsymyksen säkeitä

© Ria Tuomas-Kettunen

Kannen kuva: R. Tuomas- Kettunen

Ulkoasu: R. Penttinen

Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-284-2

Lepolöppö

Lempilämpö

Usvakuoppa

Helppokato

Kenokuppi

Pikavapaa

Poka-apu

Lasiloma...

*Kamalan ihana, loputon hurmaava uni
ilmalento, kellunta, vapaus
Kaikki kavereita, yhtä mieltä, sama maa, kieli ja valuutta
aurinko paistaa, vaikka ulkona sataa, kaikilla sama ilo
suru, tuska, hurmos*

*Outo maa, kaikki käy, sama raha, riittää, riittää, riittää
ei lopu ollenkaan
Mikään ei kielletty, ei lakeja, säädöksiä, tuomareita
tiet aina kahdensuuntaisia, vaihtoehtoja, pakoteitä
puistoja ja kukkuloita
iloisia katuja täynnä parhaita kavereita*

*Missään ei sitten mitään vikaa
ei sitten yhtään mitään
kunhan vaan tätä lientä riittää*

Humalajumala

Alkoholistien aikuiset lapset – johdannoksi lukijalle

Hän on suomalaisen Humalajumalan valtakunnassa kasvanut oudon maan aikuinen tekele, lukuisten pakoteiden karkuri. Hän ei ole ainoa. Hänen kaltaisiaan on lähes kaksi miljoonaa* ja heitä kasvaa pikku hiljaa koko ajan lisää. Heidän tilanteensa sallitaan, annetaan olla ja pidetään piilossa.

Monet heistä ovat tyttäriä, tissuttelevien, kenossa tassuttelevien, höpsöjen äitien tyttäriä. Sellaisten äitien tyttäriä, joilla on niin raskasta, että Lasiloma on suorastaan luontaisetu. Tähän ilmiöön ei puututa, sillä se on koskematon instituutio, tabuksi muuntautunut lupa äitien ja toki isienkin läträämiselle. Erityisesti äitiys on niin pyhää, että viinan annetaan vaan virrata sen kummemmin tönimättä.

He ovat ikuisia aikuisia uhreja. Jatkuva sota, jonka sotarikollisia he ovat, ajaa heidät väkisinkin kaltaistensa joukkoon, heille kovin turvalliseen mutta valheelliseen syliin. Humalajumalan valtakunta on niin irvokkaan ihana, ettei siitä voi mitenkään irrottautua. Kuinka he huumaantuvatkaan ihmisestä, joka tulee samasta maasta ja kertoo heille samoja taruja, jotka ovat niin totta. He menevät vaikka polvillaan naimisiin näiden Hurmaavien kanssa, eivätkä alttarille kontatessaan tajuja, kuinka heidän ihonsa jo verestä. He eivät tajua tätä edes monenkaan vuoden kuluttua, kun heitä on lyöty, paiskottu tai sanoin silvottu. He eivät tajua edes silloinkaan, kun Lasiloma astuu heidän kotiinsa ja tuo Hurmaava alttarilta litkii lientään minkä kerkiää.

He piilottelevat pullosia, etsivät kätköjä ja pelkäävät kuten silloin, kun tuskin osasivat vielä edes kävellä. He eivät kykene näkemään, koska he eivät halua enää jäädä yksinäisiksi, hylätyiksi. Se sattuisi aivan liian paljon.

Sääli on heidän uskontonsa ja siksi he ovat muiden kaltaistensa ja jopa vihamiestensä ikuisia pelastajia. He haluavat rakastaa pelastettujaan ja pelastaa koko elämänsä ajan. He eivät ymmärrä, että rakkaus on heille niin vieras sana, että he aina vain pelastavat ja sitten rakastavat ja vieläkin rakastavat, vaikka vereslihalle paiskottuina, sydänjuuriaan myöten loukattuina, henkisestikin varastettuina. Rakkaus on heille pelastamista, kiintymys on heidän huumeensa. Se on heidän päivittäinen piikkinsä, jota ilman he murtuisivat.

He eivät osaa enää tuntea puhumattakaan tunteidensa ilmaisemisesta. Se kaikki on niin kipeää, että pitäytyminen kiintymyksen piikissä, pelastamisen rakkaudessa ja tunteiden kätkemisen umpipimeässä vankilassa on paljon helpompaa. On keveämpää kantaa vastuuta muista kuin ottaa oma elämä omille harteilleen.

He ovat omissa piiloissaan pysytteleviä haamuja, joille koko maailma on kuin suuri vuori, jolle ei voi eikä saa kiivetä. Yhdenkin askeleen ottaminen on kallista. Se maksaa oman olemassaolon hyväksyttämisen raakoja viipaleita. Hyväksynnän anelu on hinta, jonka he maksavat päästäkseen vuorelle edes hiukan hengittämään ja näkemään, miltä elämä näyttää.

Heitä kalvaa jatkuva syyllisyys, jota he eivät tunne. Se on syvä ja pohjaton syyllisyys, jolla ei ole nimeä. Yksikin virhe elämän vuorella ajaa heidät raastavan tuomion alle. He ovat itse oman itsensä armottomia tuomareita, jotka jakavat vain rangaistuksia. Aina on vain parannettava, tultava paremmaksi. He eivät koskaan riitä. Viimeiseksi itselleen.

He pelkäävät vihaisia ihmisiä ja auktoriteetteja niin paljon, että he ovat aina valmiita myymään hyväksyntää ja palasia jo niin kalutusta identiteetistään. Loppujen lopuksi he ovat myyneet itsensä niin, ettei heillä ole edes itseään. He sekoittuvat

toisiin, heidän tunteisiinsa, elämäänsä ja muuttuvat sakeaksi joukoksi, jota ei enää erota muista, niistä paremmista, niistä niin paljon suuremmista ja mahtavammista. Niiden sekaan on helppo piiloutua ja olla mahdollisimman huomaamaton ja hiljaa.

Onneksi on muita teitä, joita ryhtyä kulkemaan, jokia joita pitkin soutaa kohti todellista ja elämältä maistuvaa elämää. Näistä auttavista teistä ja vesistä lisää tämän matkan ja välähdysten lopussa.

*Tässä yhden Humalajumalan valtakunnassa kasvaneen tarina,
joukko välähdyksiä maailmasta,
mihin kenenkään lapsen ei kuuluisi koskaan joutua.
Samalla tämä on monen muunkin tarina,
teidän kaikkien Humalajumalan valtakunnassa kasvaneiden
merkillinen, väkisin matkustettu matka.*

I

